

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδιδόμενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Οἱ ἀναδιφῶντες τὴν ἱστορίαν τοῦ γένους ἡμῶν σπανιώτατα εὐρίσκουσιν ἐπαναλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ τὰ ἴδια ὀνόματα. Κατὰ τὸ πλεῖστον οὐχὶ ἀπόγονοι ἱστορικῶν ἡρώων, ἀλλὰ τέκνα πτωχῶν καὶ ἀσέμων γονέων λαμπρύνουσι τὰς σελίδας τῆς δι' ἐνδόξων ἀνδραγαθημάτων ἔχει δὲ καὶ ὁ ἀφανέστερος τὸ δικαίωμα νὰ δρέψῃ δάφνην καὶ νὰ στεφθῇ δι' αὐτῆς, ἐὰν κατορθώσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν ὑπὲρ πατρίδος θυσιῶν νὰ φανῇ τῶν ἄλλων ὑπέρτερος.

Ἐν ταῖς ἱστορίαις ἄλλων ἐθνῶν κληρονομικὴ μάλλον φαίνεται καὶ εἰς ὠρισμένας οἰκογενεῖας ἀνήκουσα ἡ ὑπὲρ πατρίδος μεγαλουργία. Σπανιωτέρα ἐκεῖ ἡ ἀνάδειξις νέων ἡρωϊκῶν ὀνομάτων. Οἱ υἱοὶ τῶν ἐνδόξων δούκων καὶ λόρδων καὶ χθὲς καὶ σήμερον ἀκόμη ἡγροῦνται τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων, αὐτῶν δὲ πάλιν τὰ μέτωπα θά στέψῃ ἡ νίκη καθιερούσα καὶ περιορίζουσα εἰς ὠρισμένας τάξεις τὴν εὐγενεστάτην ἀμιλλαν καὶ τοὺς ἱεροὺς πόθους.

Οὕτω ἀλλαχοῦ μὲν ἐμορφώθησαν καὶ διατηροῦνται ἀκόμη αἱ ἀριστοκραταί, εἰς ἃς ὀρθάνοικτον εἶναι τὸ σταδίων τῆς δόξης· παρ' ἡμῖν ὅμως τόσον εἶναι ἐλευθέρων εἰς πάντας ἢ ἐν τῷ σταδίῳ εἰσόδος, ὥστε μειδιάματα νὰ προκαλῇ ὁ τίτλος τοῦ ἀριστοκράτου, ἀποδιδόμενος εἰς ἐκείνον, ὅστις δὲν ἠτύχησεν νὰ ἀθλήσῃ ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ἂν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν προσμετρεῖ τὴν ἀφανεῖαν καὶ ἀσημύτητα τοῦ πατρὸς εἰς τὸν μεγαλουργήσαντα υἱόν, οὐδὲ τούτου τὴν δόξαν συνεχίζων ἀποδίδει εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους. Τούναντίον αὐστηρότερον εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ κληρονομηθέντος ὀνόματος καὶ κοινοῦ θησαυροῦ θεωρῶν αὐρονομηθέντος ὀνόματος καὶ κοινοῦ θησαυροῦ τούτου ὡς τοὺς φύλακας, πᾶσαν μείωσιν τοῦ θησαυροῦ τούτου ὡς ἀρπαγὴν καὶ κλοπὴν ἐκλαμβάνει, ἀξίαν τιμωρίας καὶ στιγματισμοῦ.

Ἄλλ' ἂς εἴμεθα συνεπεῖς. Ἐὰν τοῦ μεγάλου πατρὸς ἡ πάππου τὸν υἱόν καὶ ἐγγόνον μετ' αὐστηρότητος ἐπιβλέπωμεν καὶ ἐλέγχωμεν μὴ ἐλαττώτῃ τοῦ ὀνόματός του τὴν στιλβηδόνα, διατὶ ἴσῃ νὰ μὴν ἀσκῶμεν αὐστηρότητα ἐπὶ παντός μὲν φέροντος τὸ ἐνδοξόν τῆς φυλῆς ἡμῶν ὄνομα, ἰδιαίτατα δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἕκαστος;

Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀριστοκρατίας ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐν δεδομένην ἀνάγκῃ ἢ νὰ ἐρεισθῶμεν ἢ τῶν ἀτυχῶν ἡμῶν νὰ ἐπιρρίψωμεν τὰς εὐθύνας· ἀπὸ τοῦ ἀσέμου κύκλου ἡμῶν θὰ ἐξέλθωσι τὰ στηρίγματα καὶ ἀγλαίσματα τῆς πατρίδος, οἱ Καραῖοι καὶ οἱ Κανάρηδες τοῦ μέλλοντος, ἀγρυπνοὶ δὲ ὀφείλομεν νὰ ἐπιβλέπωμεν ἑαυτοὺς μὴ δι' ἀναρμόστου ἀγωγῆς καὶ ἀδιαφορίας πρὸς τὰ κοινὰ ζητῶμεν τὰς ρίζας, ἐξ ὧν θ' ἀναβλαστήσωσιν οἱ ἐθνικοὶ σωτῆρες καὶ ἥρωες.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δεκάτη τετάρτη.

(Ματθ. κβ'. 2—14).

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην.¹ Ὁμοιωθὴν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ,² ὅστις ἐποίησε γάμους³ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ⁴ καλέσαι τοὺς κεκλημένους⁵ εἰς τοὺς γάμους καὶ οὐκ ἠθέλον ἐλθεῖν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους⁶ λέγων. Εἰπατε τοῖς κεκλημένοις. Ἴδού τὸ ἀριστόν μου⁷ ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπηλλθον ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκείνος ὀργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιον πορεύεσθαι οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὑρήτε καλέσατε εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δούλοι ἐκείνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντας ὅσους εὑρον, πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἐνδυμα γάμου καὶ λέγει αὐτῷ. Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφωμώθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνους, Δῆσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, ἄρατε αὐτόν, καὶ ἐκβάlate εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Σημειώσεις.

1) Ἡ παραβολὴ αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν φοβεράν τιμωρίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ διὰ τὴν κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἐπίβουλήν. 2) Ὁ βασιλεὺς.—Ὁ Οὐράνιος Πατήρ. 3) Γάμους.—τὸ σύνολον τῶν τελετῶν καὶ ἐορτῶν, δι' ὧν τελεῖται ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας. 4) Τοὺς δούλους.—προφήτας. 5) Τοὺς κεκλημένους.—τοὺς Ἰουδαίους. 6) Ἀλλοὺς.—τοὺς Ἀποστόλους. 7) Ἀριστόν.—τὰ δῶρα πάντα τῆς θείας χάριτος.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἐκ τῆς Β' πρὸς Κορινθίους Α, 21—Β, 4.

Ἡ πρώτη πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔφερε τὸ προσδοκῆν ὑπ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα. Ὁ ἔλεγχος αὐτοῦ ἐπέδρασεν ἀμεσώτατα καὶ βαθύτατα ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι καὶ προσωπικῶς τὸν Ἀπόστολον, εὐρισκόμενον εἰσέτι ἐν Ἐφέσῳ. Ἐνεκα τῶν ταραχῶν, τὰς ὁποίας προκάλεσεν ἐκεῖ ὁ ἀργυροκόπος Δημήτριος, ὁ Ἀπόστολος ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ εἰς Μακε-

τευσαν οἱ σταυροφόροι, δὲν θά ἦτο δὲ δυνατόν νὰ ζήσῃ εἰμὴ ἐν θερμότητι τὸ θάλας παρέχοντος τοῦ Πάπα μὲ τὰς εὐχὰς του καὶ τῆς Εὐρώπης δι' ἀποστολῆς ἐπικουρίων. Ἀλλὰ τοῦ Πάπα αἱ ὑπὲρ αὐτῶν εὐλογίαι ἦσαν ὡς θερμότης ἐκ τοῦ φωτός πυγολαμπίδος, εἰς μείωσιν δὲ τοῦ παπικοῦ κύρους ἀπέβη τοῦ καρδινάλιου Πελαγίου ἡ ἀποστολή. Ἦλθεν οὗτος ὡς ληγνός τοῦ Πάπα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐρυθροβαφῇ φορῶν ἐνδύματα καὶ πέδιλα καὶ ἐπιβαίνων ἵππου ἔχοντος καὶ τὴν ἐφεστρίδα καὶ τοὺς χαλινούς ἐρυθρούς. Ἄγριος καὶ ἀλαζών ὡς καρδινάλιος εἰς τὰς εἰρκτάς ἔρριψε τοὺς τοῦ ὀρθοδόξου ἱερατείου προτείνων τὴν ὁμολογίαν τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα ἢ τὸν θάνατον, ἔκλεισε δὲ καὶ πάντας τοὺς τῶν ὀρθοδόξων ναοὺς. Ἀλλ' ὁ τότε βασιλεύων Ἑρρίκος, σοφῶς κρίνων ὡς ἀρχῶν περὶ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, ἤνοιξε τοὺς ναοὺς καὶ ἀπέλυσε τοὺς καθειργμένους.

Οὐδὲ ἡ στέψις δὲ πάλιν ὑπ' αὐτοῦ Πάπα Πέτρου τοῦ Κουρτεναὶ συζύγου τῆς Ἰολεντίας ἀδελφῆς τῶν δύο πρώτων Φράγκων ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλέων Βαλδουίνου καὶ Ἑρρίκου, ἀπέβη εἰς ἀγαθόν· διότι παρὰ τὸ Δυρράχιον προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότου τῆς Ἠπείρου Θεοδώρου τοῦ Ἀγγέλου ἔπρεσε (ἔργον ἐγένετο μαχαίρας) Ἀκροπολίτης) καὶ ἡ στρατιά του ἡχηματώσθη ἅπασα ἄρδην. Καὶ ἦτο ἡ στρατιά αὕτη ἡ τελευταία δύναμις, ἣν ἀπέστειλεν ἡ Δύσις κατὰ τῆς μισουμένης Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ εἶχον πολλὰ ἀγαθὰ ἐπιτύχη οἱ κατακτηταί· διότι πλὴν τῆς πτοήσεως, ἦν ἐνέβαλον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τοῦ φόβου τῶν ἀνδρῶν, τοῦ ἀνδραποδισμού τῶν γυναικῶν, τῆς λεηλασίας, τῶν ἐμπρησμῶν καὶ τῶν τοιοούτων, εἶχον συλλάβη περὶ τὴν Μουσούπολιν πλανώμενον, τὸν ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀλεξίου Γ' τοῦ Ἀγγέλου τυφλωθέντα ἐν τῷ λουτρῷ Ἀλέξιον Ε' τὸν Δούκαν τὸν Μούρτζουφλον, θανασίμως μισούμενον, ἀνεβίβασαν αὐτόν, εἰς Κωνσταντινούπολιν ὀδηγήσαντες, ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου κίονος τοῦ λεγομένου Ταύρου καὶ ἐθανάτωσαν κρημνίσαντες ἐκεῖθεν.

Ἀλλὰ τὰ δεινὰ δὲν ἦλθεν βραδέως. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Δασκάρως θὰ εἴπωμεν μετ' ὀλίγον· κατὰ τὸν πόλεμον δὲ τὸν ἀρξάμενον τῷ ἐπομένῳ ἔτει (1205) πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἡττηθεὶς παρὰ τὴν Ἀνδριανούπολιν ὁ πρῶτος Λατίνος αὐτοκράτωρ Βαλδουίνος τῆς Φλάνδρας ἡχηματώσθη καὶ τῷ 1206 ἐκατατομήθη κατὰ διαταγὴν Ἰωάννου Ἀσάν (τοῦ Σκυλογιάννη) καὶ τὸ κρανίον του «εἰς κύπελλον ἐχρημάτισε τῷ βαρβάρῳ, τῶν ἐντὸς ταύτης πάντων κεκαθαρμένη καὶ κόσμῳ περιπυκασθεῖσα κύκλωθεν».

Ἀλλὰ διὰ τοὺς Φράγκους μέγα δεινὸν ἐγένετο Θεόδωρος ὁ Δάσκαρις ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐκφυγὼν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀλώσεως γαμβρὸς Ἀλεξίου τοῦ Γ'. Οὗτος ἐκ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ὅπου ἱδρυσεν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικήν, καίτοι καὶ πρὸς τοὺς Σελδσουκίδας Τούρκους καὶ πρὸς τοὺς Κομνηνοὺς τῆς Τραπεζούντος καὶ πρὸς τοὺς Ἀρμενίους ἐπολέμει, διεξήγαγε πολέμους νικηφόρους ἢ ἐπιτυχῶς ἀμυντικούς πρὸς τοὺς ἐκ Φλάνδρας ἡγεμονεύοντας ἐν Βυζαντίῳ, πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνδρείον καὶ συνετὸν Ἑρρίκον. Δέκα ὁκτὼ ἐβασίλευσεν ἔτη ὁ τὸ σῶμα βραχύς κάπως, ὁ μελαγχρὺς ἐφ' ἱκανόν, ὁ βαθὺν ἔχων τὸν πώγωνα καὶ περὶ τὸ ἄκρον σχιζόμενον, ὁ ἔχων τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἐπ' ὀλίγον βεβλαμμένον. Καὶ ἦτο μὲν ἀκράτητος εἰς τὸν θυμὸν καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐνικῆτο, ἀλλ' ἦτο ἐλευθεριώτατος εἰς τὰς δωρεὰς καὶ ατεταλαιπώρηκε πολλὰ ἐν ταῖς μάχασι, ὥστε δικαίως νὰ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχὴ τῆς νέας αὐτοκρατορίας τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ αὐτοκρατορία αὕτη ἐστηρίχθη ὑπὸ τῶν μεγαλοφρόνων βασιλέων Θεοδώρου τοῦ Δασκάρως, Ἰωάννου Δούκα τοῦ

Βατάτση καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τοῦ Β, ἀλλὰ μάλιστα ἐπὶ ψυχῆς τῆς Ἑλληνικῆς. Ἡ ψυχὴ αὕτη ἐδείχθη καὶ κατὰ τῶν καταράκτων ἱπποτῶν ἐν ταῖς μάχασι τοῦ Ποιμανηνοῦ καὶ τῶν Βοδηγῶν καὶ ἄλλαις καὶ κατὰ τῶν μουσαρῶν καὶ μισιφόνων τοῦ καθολικισμοῦ ἀποστόλων, ὡς ὁ ρηθεὶς Πελάγιος, καὶ ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ τοῦ γένους, ὡς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Λεντιανῶν. Διότι τὴν φρουρὰν οὐ μόνον σπάνις ὕδατος ἐξέκαυσεν ἀλλὰ καὶ ἡ πείνα τὰ δέρματα τῶν ἀσπίδων νὰ φάγωσιν ἠνάγκασε καὶ τὰς δερματίνας χλαμύδας αὐτῶν καὶ ἄφ' οὗ μέγα μέρος τοῦ ἐκτεταμένου τείχους κατέπεσεν ὑπὸ τῶν πολεμικῶν μηχανῶν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας καίοντες πυρκαϊὰν μεγάλην, ἀμοιβὰδὸν εἰς αὐτὴν ἐπισωρεύοντες ξύλα ἑσφῶν οἱ σκελετώδεις ἐκ τῆς πείνης ἐκείνοι. Τῶν Ἑλλήνων ἡγούμενος μάλιστα, πλὴν τινῶν ἁλλοδαπῶν, ὁ Βατάτσης, δεύτερος βασιλεύσας ἐν Νικαίᾳ, ἐκδιώξας ὅλους τοὺς Φράγκους ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατέλαβε καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὰ πλεῖστα τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας πρὸς τοὺς Φράγκους ὡσαύτως πολεμῶν καὶ πρὸς τοὺς Βουλγάρους καὶ πρὸς τοὺς ἰδρύσαντας Ἑλληνικὸν ὡσαύτως κράτος ἐν τοῖς δυτικοῖς τῆς βορείου Ἑλλάδος Ἀγγέλους, ἀφ' ὧν ἀφῆρεσε τέλος καὶ αὐτὴν τὴν Θεσσαλονίκην.

Ἐν μέσῳ λάμψεως δόξης ἔδυσεν οὗτος, ὁ τέσσαρς αἰὼνας πρὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τῆς Γαλλίας ὀνομασθεὶς δικαίωτερον ἴσως βασιλεὺς ἥλιος, μετὰ βασιλείαν δ' εὐκλεῆ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρείου καὶ ὡς συγγραφῆς ἀξίου λόγου Θεοδώρου τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης. Ἀλλ' οἱ προέχοντες ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῇ πολιτείᾳ καὶ μουσαττόμενοι τὸν καταλειφθέντα ἐπίτροπον τοῦ ἀνηλίκου πρωτοβεστιάριον Γεώργιον τὸν Μουζάλωνα, ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ τῶν καιρῶν ἀνάξιον νομίσαντες ν' ἀρχὴ τοῦ κράτους «βρεφύλλιον ἀρεσκόμενον μᾶλλον εἰς τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ παιγνίδια κατέστησαν παρὰ τῷ παιδαρίῳ πρᾶστέτην μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ δεσπότου πρῶτον περιβαλλόντες Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

«Διαρκούσης τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς μου, διέτριβον ἐκάστην πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναγινώσκων τὸν λόγον τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν Ἀποστόλου. Ἀνέγνωσα δὲ τοῦτον τρίς καὶ ἐκατοντάκις ὅπως ἐντυπωθῶσιν ἐν τῷ νῷ μου ἔτι μᾶλλον τὰ περίεξ μου ἀντικείμενα, καθ' ὃν χρόνον ὁ λόγος οὗτος ἀπηγγέλετο ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Παύλου. Φρονῶ δὲ οὐ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἔαν εἴπω οὐ, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὅψιν τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, τὸ ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ἀκροατήριον καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀντικειμένου, οὐδέποτε τοσοῦτον ὑψηλὸς λόγος ἀπηγγέλετο ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειλέων. Ἡ φήμη καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Παύλου ἐξηκολούθησεν ἐν Ἀθήναις μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Δογγίνου ὡς μία τῶν μεγίστων παραδόσεων τῆς Ἑλληνικῆς ρητορείας».

Κορνήλιος Φέλτων.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε. Χ: Κ ω ν σ τ α ν τ. Βεβλῖως μετὰ τοιαύτην ζήτησιν φύλλων διαθέσιμα δὲν ἀπομένουσιν ποτέ, γίνονται ὅμως ἐξοικονομήσεις δι' ἐλαττώσεων χάριν τῶν μᾶλλον ἐπείγουσιν αἰτήσεων.—Γ. Ε. Β ο σ τ ὶ ὡ ν η ν. Ἰπάρχουσιν οἱ κατάλογοι τῶν νέων ἀποστολῶν ἔτσι μοι δι' οἰανδήποτε γενησομένην αὐξήσιν. Ἀτυχῶς εἶναι ἀκόμη ἀνεκτέλεστοι. Χρ. Π. Κ α λ ᾶ μ α ς.—Ἐνίστε εἰδοποιούμεν, ἀλλὰ δι' οἰκονομίαν χώρου ἐπαρκῆ ἀπάντησιν θεωροῦμεν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεως.—Γ. Σ. Σ ὁ ρ ο ν Κ. Ἡλ. Σ ο υ ἔ ζ Ν. Δ. Τ ε ρ γ ἔ σ τ η ν. Αἱ τιμαὶ τῶν τόμων καὶ σειρῶν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πολλὰς δημοσιευομένην ἀγγελίαν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη καὶ ἰδιαίτερας ἀπαντήσεως.